

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: XX

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, Praha 1

zastoupená advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2016, č. j. K 77/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 4.12.2015, č.j. K 77/2015 (dále též jen „rozhodnutí kárného senátu“). Rozhodnutím kárného senátu byla žalobkyně shledána vinnou, že se dopustila kárného provinění tím, že

ačkoliv zastupovala X (dále též jen „stěžovatel“) v několika (v rozhodnutí blíže specifikovaných) nalézacích a exekučních řízeních a v rámci poskytování právních služeb získala řadu informací o svém klientovi (stěžovateli), v roce 2014 převzala právní zastoupení společnosti PEGISAN s.r.o., jako žalovaného proti stěžovateli jako žalobci v blíže specifikovaných řízeních vedených u OS Plzeň – město. Tím žalobkyně porušila § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, za což jí byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a náhrada nákladů kárného řízení.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že ze strany žalované došlo k nesprávné aplikaci právních norem. Uvedla, že je advokátkou zapsanou od 15.10.2001 a celou dobu výkonu advokacie se snažila jednat čestně. Se společností PEGISAN s.r.o., jejímž jednatelem je X, spolupracovala od počátku své advokátní praxe a až do dubna s ní měla uzavřenou tzv. paušální mandátní smlouvu o poskytování právních služeb. Někdy v roce 2007 se na ní obrátil X se žádostí, zda by v rámci služeb poskytovaných společností PEGISAN s.r.o., pomohla s vymožením pohledávky jeho obchodnímu partnerovi X. Pana X pak žalobkyně zastupovala v několika soudních řízeních, které specifikovala a popsala. Zdůraznila, že veškerá řízení a též zastupování X žalobkyní již byla skončena a od roku 2011 není s X v kontaktu.
3. Na jaře 2014 se na žalobkyni obrátil X jako jednatel společnosti PEGISAN s.r.o., a předal jí žaloby podané X ve věci sporů ze smluv o dílo vztahujících se k zakázkám prováděným na podzim 2012, v nichž X vystupoval v pozici subdodavatele a společnost PEGISAN s.r.o., v pozici zhotovitele, a požádal jí o převzetí zastoupení v předmětných sporech. Žalobkyně uvedla, že X byl ve sporech proti PEGISAN s.r.o., vždy zastoupen advokátem. Žalobkyně nepodávala žaloby proti X, nýbrž žaloby podávala protistrana (tj. X). Zakázky, které jsou předmětem řízení ve sporu zahájeném X proti PEGISAN s.r.o., podle žalobkyně nikterak (věcně ani časově) nesouvisely s těmi, v nichž žalobkyně X v minulosti zastupovala.
4. Žalobkyně má za to, že během předchozího zastupování X nezískala žádné informace o „ekonomické, personální ani podnikatelské stránce“, které by mohla využít k újmě jmenovaného. Takové informace X nikdy ani nespécifikoval. Žalobkyně své jednání odůvodňuje jednak dlouholetou spoluprací se společností PEGISAN s.r.o., tím, že se domnívala, že by spor mohl být vyřešen i mimosoudní cestou, a dále tím, že v minulosti X v rámci činnosti pro společnost PEGISAN s.r.o., zastupovala za symbolickou odměnu. Poukázala též na mimosoudní jednání, které proběhlo na počátku června 2014, v jehož rámci se dotazovala X, zda dle jeho názoru existují nějaké informace, které by žalobkyně mohla k jeho újmě použít a které by jí byly z předchozího zastupování známy, na což X odpověděl záporně. Tuto skutečnost může potvrdit jen X, který byl na jednání přítomen. Žalobkyně zdůraznila, že nepodávala na X žádné žaloby, jen v pasivní pozici převzala soudní spory za žalovaného (míněno za společnost PEGISAN s.r.o.).
5. Žalobkyně namítla, že kárný senát se nezabýval její obranou, a to tím, zda informace, které měla k dispozici, byly způsobilé ohrozit pana X. Žalovaná nespécifikovala, jaké informace o majetkových poměrech jmenovaného, jež by byly způsobilé zvýhodnit společnost PEGISAN s.r.o., oproti panu X a ublížit mu tak, měla žalobkyně k dispozici. Obecné závěry kárného senátu, aniž by takové informace byly konkrétně označeny, nemohou

k závěru o kárném provinění postačovat. Žalobkyně se domnívá, že není zakázáno převzetí zastupování proti bývalému či současnému klientovi obecně, je zakázáno jen takové převzetí zastupování, kdy advokát má či mohl mít k dispozici informace, které může použít v neprospěch takového klienta. Ve vztahu k panu X žalobkyně takové informace nikdy neměla. Důvodem je jednoduchost soudních řízení, v nichž pana X zastupovala a při nichž neprobíhalo v podstatě žádné dokazování. Samotná vědomost, že pan X má pravomocně přiznané pohledávky, mu dle názoru žalobkyně nemohla v předmětném řízení ublížit.

6. Žalobkyně dále poukázala na odůvodnění rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 13.11.2012, sp. zn. 150/2009, které bylo zveřejněno v Bulletinu advokacie č. 9/2014. Z něho vyplývá, že ochrana důvěry klienta je směřována vždy jen na situace, kdy je reálně možné zjištěné informace využít, přičemž je nutná časová a věcná souvislost získávaných informací, jinak se o kárné provinění nejedná. V případě žalobkyně tedy bylo nutné vypořádat se s tím, jaké informace se od X v souvislosti s jeho předešlým zastupováním dozvěděla či mohla dozvědět, a současně zda tyto informace byly reálně jakkoli využitelné ve prospěch společnosti PEGISAN s.r.o., resp. v neprospěch pana X. Žalobkyně dále rozvedla, jaké informace se dozvěděla či mohla dozvědět o panu X v době, kdy jej v roce 2007 zastupovala, přičemž konstatovala, že obecné informace o jeho celkové majetkové situaci neměla. Pokud by žalovaná na tomto tvrzení trvala, musela by to prokázat, což se nestalo. Zastoupení společnosti PEGISAN s.r.o., se vztahuje ke zhotovování sádrokartonářských prací na akcích v roce 2012, tedy ve zcela jiném časovém období a na zcela jiných stavbách. Práce se časově ani náplní nijak neprolínaly.
7. Žalobkyně má za to, že pokud by zákon o advokacii a etický kodex chtěl jednoznačně zamezit zastupování klienta advokátem proti jinému jeho klientovi či jeho bývalému klientovi vždy, byl by tento zákaz jednoznačně formulován v zákonném textu. Pokud takový zákaz formulován není, nelze právní úpravu vykládat tak, že v podstatě jakékoliv zastupování je zakázané, ale je třeba vždy přemýšlet nad tím, zda nějaké informace, jejichž ochrana je těmito ustanoveními definována, existují či existovat mohou. V posuzovaném případě takové informace neexistují a existovat nemohou s ohledem na povahu řízení a časový odstup.
8. V daném případě se jedná o řízení o kárném provinění, na které je na místě analogicky uplatnit obecné zásady a principy trestního práva hmotného i procesního (nulla poena sine lege, nullum crimen sine lege, in dubio pro reo). Ustanovení zákona o advokacii i etického kodexu ukládající povinnosti advokátům nelze vykládat rozšiřujícím způsobem v neprospěch kárně stíhaného, ale naopak v souladu s výše uvedenými zásadami je třeba je vykládat spíše restriktivně v jeho prospěch. Kárný žalobce však neunesl povinnost tvrzení i povinnost důkazní ve vztahu k informacím, které byly způsobilé pana X ohrozit. Konkrétní informace, které žalobkyně mohla zneužít v neprospěch stěžovatele, měly být obsaženy v popisu skutku, což se nestalo.
9. Shora popsané je dle žalobkyně polemikou s kárnou žalobou a kárnými rozhodnutími v tom smyslu, že se měla dopustit porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Pokud se týká obecných ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu, kárný žalobce neuvádí, čím dalším se žalobkyně tohoto porušení měla dopustit. Stejně jednání tak podřazuje pod tři ustanovení stanovující

povinnosti advokáta. Žalobkyně se domnívá, že pokud nelze uzavřít, že porušila § 16 odst. 2 zákona o advokacii, nelze obcházet zákon tím, že vytýkané jednání je podřazeno pod jiná, obecnější ustanovení.

10. Ačkoliv při ústním odůvodnění kárný senát uvedl, že případ považuje za hraniční, stejně tak i kárný žalobce v závěrečném návrhu uváděl, že se jedná o hraniční případ a navrhoval jako kárné opatření jen napomenutí, podle písemného odůvodnění rozhodnutí je jednání žalobkyně hodnoceno jako závažné s tím, že žádné polehčující okolnosti nelze shledat. Žalobkyni přístup žalované mrzí, neboť se domnívá, že při nejednoznačnosti právní úpravy by očekávala od profesní organizace podporu.
11. Žalobkyně trvá na tom, že rozhodnutím popisovaný skutek se nestal, a navíc nemůže být kárným proviněním. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za velmi stručné a nedostatečné, a to jak ve vztahu k jednání údajně naplňujícímu skutkovou podstatu kárného provinění, tak ve vztahu k povaze a výši trestu (kárného opatření). Vytýká odvolacímu kárnému senátu, že se nevypořádal se všemi argumenty uvedenými v odvolání a neuvedl, proč odvolací námitky považuje za nesprávné. Například se vůbec nevyjádřil k tomu, jakým způsobem měl být řešen konflikt s paušální obecnou smlouvou, která žalobkyni ukládala povinnost právního zastoupení, ani k tomu, že v rámci popisu skutku by měly být uvedeny konkrétní informace, které byly způsobily zvýhodnit společnost PEGISAN s.r.o., na úkor pana X. Skutkové závěry ohledně informací, které mohly pana X ohrozit, jsou nedostatečné, velmi obecné a nevyplývají ze zjištěného skutkového stavu.

II. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

12. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření uvedla, že žalobkyně citovala pouze část výroku kárného rozhodnutí zredukovanou o zdroje konkrétních informací, které za dobu osmi let při zastupování klienta (stěžovatele) získala. Předmětem řízení je však celé kárné rozhodnutí. Pokud žalobkyně uvedla, že zastupování stěžovatele již bylo ukončeno a že taková skutečnost může mít zásadní význam pro hodnocení podle § 19 zákona o advokacii, žalovaná má za to, že předchozí ukončení zastupování ve skutečnosti význam nemá a časový odstup může mít význam jen výjimečně; zde je však časová souvislost jasně dána a není třeba se zabývat její údajnou absencí. Vždy je třeba provést hodnocení z hlediska klienta.
13. Žalobkyně uvedla, že od roku 2011 není s klientem v kontaktu, ve výroku rozhodnutí však je konstatováno zastupování až do roku 2015. Výše odměny ani motivace původního převzetí zastupování nemají v daných souvislostech význam. Skutečnost, že žalobkyně zvažovala, zda může zastupování převzít, ukazuje na to, že si byla nebezpečí kolize vědoma. Provedla tak hodnocení, které však bylo nesprávné. Vliv v dané souvislosti nemá ani procesní role (při zastupování společnosti PEGISAN s.r.o.), neboť i pasivně legitimovaný klient vyžaduje od svého zástupce aktivitu.
14. K namítané absenci podrobnějších údajů o informacích, bez nichž žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, žalovaná uvedla, že podpora při možném jednání o smíru spočívající v nabytých informacích o majetkových a výdělkových poměrech a podnikatelských aktivitách protistrany je možností dostatečně konkrétní a

významnou. Situaci je třeba hodnotit z pohledu bývalého klienta, který se oprávněně cítil ohrožen, což projevil také svojí stížností.

15. K přijetí napadeného rozhodnutí nebylo nutné provést rozšiřující výklad aplikované normy, zejména v souvislosti se žalobkyní nereálně tvrzenou neexistencí informací a existencí časového odstupu. Klient (stěžovatel) ve své stížnosti své obavy projevil a dostatečná konkrétnost byla v kárném řízení zjištěna a zhodnocena. Ve vztahu k hraničním situacím žalovaná s odkazem na čl. 6 odst. 1 Pravidel etiky advokáta uvedla, že nejjistější cestou pro prevenci porušování povinností advokáta je jejich včasné rozpoznání a rozhodnutí raději se k nim nepřibližovat. Zde v případě pochybností, které však pochybnostmi býti neměly, byl prostor pro správné rozhodnutí dle zásady v pochybnostech ve prospěch klienta, které však žalobkyně neučinila. V daném případě tak nebyla na místě aplikace zásady in dubio pro reo.
16. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobkyně si protiřečí, pokud nejprve uvedla, že skutkový děj nebyl mezi účastníky sporný a následně tvrdila, že se skutek nestal. V rámci námítky nedostatečného odůvodnění skutkových závěrů žalobkyně zřejmě přehlédla stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde jsou informace a jejich zdroje konkrétně uvedeny.
17. Pokud jde o druh a výši uloženého kárného opatření, odvolací kárný senát odkázal na prvostupňové rozhodnutí, které dostatečně hodnotí výběr kárného opatření vzhledem k závažnosti skutku, přičemž výše pokuty je těsně u dolní hranice, aniž by (kromě dosavadní kárné bezúhonnosti) byly nalezeny polehčující okolnosti.,
18. Konflikt s paušální obecnou smlouvou je řešen v ust. § 16 odst. 1 věta druhá zákona o advokacii, kdy advokát se nemůže platně zavázat k přijetí příkazu klienta, který by byl v rozporu se zákonem, v daném případě s ust. § 19 zákona o advokacii a dalšími ustanoveními, která jsou v napadeném rozhodnutí uvedena.
19. V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že žalovaná zřejmě její argumentaci zcela nepochopila. Základním argumentem není ukončení právního zastupování ani časová souvislost či nesouvislost, ale zejména nedostatečné skutkové vymezení vytýkaného jednání. Nezbytná konkretizace informací o prvním klientovi (stěžovateli) a způsoblost takové informace prvního klienta znevýhodnit ve prospěch druhého klienta jsou formálními znaky skutkové podstaty kárného provinění podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. K tomu žalobkyně dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 34/2006, sp. zn. 7 As 7/2007 ve spojení se sp. zn. 10 Ads 198/2014, dále sp. zn. 1 Afs 58/2009). Pokud nebyly uvedeny konkrétní informace, jejichž vymezení je nezbytné pro naplnění skutkové podstaty deliktu, pak žalovaná nepostupovala správně.
20. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalované, že motivace, pasivní pozice v soudním sporu, výše odměny a další skutkové okolnosti jsou bezvýznamné. Tyto okolnosti je třeba hodnotit jak v rovině úvahy o vině, tak v rovině úvahy o ukládání trestu. Dále uvedla, že jednatel společnosti PEGISAN s.r.o., měl o X mnohem víc informací než sama žalobkyně, neboť s ním v rámci své podnikatelské činnosti dlouhodobě spolupracoval. Dle žalobkyně není možné vycházet ze subjektivního pocitu klienta, ale je nutné objektivně prokázat, zda informace jsou k ohrožení skutečně způsobitelné. Motivací X k podání stížnosti na žalobkyni byla snaha jí poškodit, když nedostal plnění od PEGISAN s.r.o. K úvahám žalované o

hraničních situacích pak žalobkyně dodala, že je třeba odlišit předběžnou opatrnost v hraniční situaci od správního trestání a naplnění skutkové podstaty deliktního jednání. Správní trestání by nemělo postihovat nedodržení předběžné opatrnosti, ale až to jednání, které skutečně naplňuje skutkovou podstatu daného deliktu.

III. Posouzení věci soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
22. Námitky žalobkyně lze rozdělit do tří základních okruhů. Žalobkyně vytýká žalované a) nedostatečně konkrétně popsany skutek ve výroku, b) zaujetí nesprávného a ze skutkových okolností neplynoucího skutkového závěru, a dále c) nesprávnou aplikaci právních norem spočívající v jejich nepřiměřeně rozšiřujícím výkladu. Při posouzení těchto námitek soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii *kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.*
24. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
25. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*
26. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit.*
27. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
28. Podstatou sporu je, zda žalobkyně porušila povinnost vymezenou v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, pokud v roce 2014 převzala právní zastoupení společnosti PEGISAN s.r.o., jakožto žalovaného proti stěžovateli v řízeních vedených u Okresního soudu Plzeň – město (na základě plných mocí udělených dne 10.9.2014 ve věci sp. zn. 30 C 25/2014, dne 29.5.2014 ve věci sp. zn. 17 C 93/2014, a dne 10.11.2014 ve věci sp. zn. 21 C 592/2014), přestože stěžovatele zastupovala v několika (blíže specifikovaných) nalézacích a exekučních řízeních vedených v průběhu let 2006 – 2015. Podle žalovaného žalobkyně v rámci poskytování právních služeb stěžovateli v uvedených věcech získala „řadu informací zejména o jeho majetkových a výdělkových poměrech, o jeho podnikatelských aktivitách a osobních vztazích“.
29. Nutno předeslat, že samotná skutečnost, že žalobkyně převzala právní zastoupení společnosti PEGISAN s.r.o., ve sporech proti svému stávajícímu klientovi, nemusí být

vždy kárným proviněním podle ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, jak argumentoval kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí (ten uvedl, že je v rozporu se zásadami výkonu advokacie *takové jednání advokáta, který převezme právní zastoupení třetí osoby ve sporech proti svému vlastnímu klientovi*). Lze totiž souhlasit se žalobkyní, že zákon o advokacii, zvláštní zákon ani stavovský předpis takový postup advokáta výslovně nezakazuje, přestože jinak podrobně upravuje okolnosti, za nichž má advokát povinnost poskytnutí právních služeb odmítnout. Toto argumentační pochybení kárného senátu nicméně napravil odvolací kárný senát v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když sám uvedl některé typové případy převzetí právního zastoupení proti stávajícímu klientovi advokáta, kdy by se nemuselo jednat o tzv. konflikt zájmů ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. V takových případech však jistě musí advokát postupovat velmi obezřetně, a to právě s ohledem na možný střet zájmů, resp. možnost neoprávněného zvýhodnění (resp. znevýhodnění) jedné ze stran sporu.

30. Městský soud v Praze ve vztahu k § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii v rozsudku ze dne 7.5.2019, č.j. 8 Ad 3/2017-60 uvedl, že toto ustanovení směřuje zejména proti nejzávažnějším proviněním, kterých se advokát může dopustit, a to v případě, kdy přijme zastupování strany, proti níž ve stejném či obdobném řízení zastupoval svého bývalého klienta, nebo jestliže ve sporu mezi stranami dříve vystupoval jako mediátor a následně začal v soudním řízení zastupovat jednu ze stran. Jinými slovy, toto ustanovení míří zejména na situace, kdy advokát začne zastupovat účastníka jedné strany sporu, ačkoliv v důsledku své předchozí činnosti a v návaznosti na předpokládanou důvěru v advokáta a zachování mlčenlivosti získal důvěrné informace od účastníka druhé strany, které by v aktuálním řízení mohl zneužít (srov. kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 8.4.2016, sp. zn. K 113/2016 nebo kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 25.2.2014, sp. zn. K 87/2013).
31. Soud dále podotýká, jak ostatně zdůraznila již žalovaná, že toto kárné provinění má povahu ohrožovací, neboť k naplnění jeho skutkové podstaty postačí jen možnost zvýhodnění klienta v důsledku informací, jimiž advokát disponuje o svém jiném (bývalém či stávajícím) klientovi. K tomu, aby mohl být advokát shledán vinným tímto kárným proviněním, nepostačí zjištění, že převzal zastoupení klienta ve sporu s (bývalým) klientem, ale musí být specifikováno, jakou konkrétní informaci, jež by případně mohla zastupovaného klienta neoprávněně zvýhodnit (resp. druhého z klientů neoprávněně znevýhodnit) disponuje. K námitce žalobkyně se tak soud nejprve zabýval tím, zda ve výroku rozhodnutí kárného senátu, který byl bezezbytku aprobován odvolacím kárným senátem, byly takové konkrétní informace dostatečným způsobem vymezeny.
32. K tomu je nutno připomenout, že kárné řízení je řízením deliktním, což se odráží i v požadavcích na vymezení skutku ve výroku kárného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008 č. j. 2 As 34/2006–73 konstatoval, že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. „*Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu*“.

33. V návaznosti na takto vytyčený standard popisu skutku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.11.2015, č.j. 10 Ads 198/2014-41 zdůraznil, že „rozhodnutí o správním deliktu nemá pouze represivní funkci, nýbrž i funkci preventivní. Postihovanému subjektu musí být zřejmé, čeho konkrétně se dopustil, jakým způsobem, v čem je spatřována nebezpečnost jeho činu, aby se napříště mohl podobného jednání vyvarovat. Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí uzavřel, že nepostačí, pokud je specifikace skutku uvedena pouze v odůvodnění správního rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007 – 63, je výrok rozhodnutí konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí. Musí proto být formulován tak, aby z něj bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil, jakým jednáním, a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce“.
34. Skutek ve výroku rozhodnutí kárného senátu je vymezen konkrétním vymezením řízení, v nichž žalobkyně stěžovatele zastupovala (délka řízení, soud, spisová značka a typ řízení) a z nichž měla žalobkyně získat o stěžovateli „řadu informací zejména o jeho majetkových a výdělkových poměrech, o jeho podnikatelských aktivitách a osobních vztazích“. Jakkoli si lze představit ještě podrobnější vymezení popisu skutku (např. uvedením, o jaké konkrétní pohledávky stěžovatele se v řízeních jednalo, toho, že se jednalo o pohledávky z podnikatelské činnosti stěžovatele, s jakým výsledkem řízení skončilo), soud má za to, že tímto způsobem vymezený okruh informací, s nimiž byla žalobkyně obeznámena, ob stojí. Z výroku rozhodnutí kárného senátu je totiž zřejmé, že se jednalo o souhrn informací, které žalobkyně získala v průběhu poskytování právních služeb stěžovateli v konkrétně (věcně a časově) specifikovaných řízeních, přičemž již z povahy těchto řízení (nalézací a exekuční), jež jsou blíže specifikovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze pochybovat o tom, že žalobkyně získala informaci alespoň o dílčí části majetkových poměrů stěžovatele.
35. Soud tedy dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí kárného senátu v části týkající se vymezení „informace, kterou žalobkyně měla o svém klientovi“, ob stojí, neboť tato část výroku je dostatečně konkretizována prostřednictvím jednotlivých řízení, v nichž žalobkyně stěžovateli poskytovala právní služby. Pro závěr o tom, zda žalobkyně porušila povinnost vymezenou v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, totiž není podstatné, o jaké konkrétní částky (pohledávky) stěžovatel (a s jakým úspěchem) usiloval, podstatná je skutečnost, že povaha těchto řízení (byť se mohlo jednat o spory jednoduché) umožnila žalobkyni jako právní zástupkyni stěžovatele (byť jen v dílčí části) nahlédnout na majetkové poměry stěžovatele, resp. seznámit se s některými okolnostmi jeho podnikatelské činnosti.
36. Soud se následně k námitce žalobkyně zabýval tím, jakým způsobem žalovaná dospěla k závěru, že informace získané žalobkyní o majetkových poměrech stěžovatele a jeho podnikatelských vztazích mohly neoprávněně zvýhodnit toho, kdo o poskytnutí právních služeb žalobkyni následně požádal, tj. společnost PEGISAN s.r.o. Odvolací kárný senát k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl následující: „Z obsahu kárného spisu (viz např. žaloba o zaplacení částky 720 620 Kč, kde na straně žalované – společnosti P s.r.o. – vystupuje kárně obviněná jako její právní zástupce) je zjevné, že kárně obviněná zastupovala následně společnost P s.r.o. proti stěžovateli ve sporu, který se týkal zaplacení peněžní částky a podnikatelské činnosti stěžovatele. (...) Zvýhodnění mohlo např. spočívat v tom, že díky znalosti o majetkových poměrech stěžovatele mohla kárně obviněná usuzovat na to, jakou částku by

stěžovatel jako žalobce mohl odsouhlasit při případném soudním smíru, jaké jsou šance společnosti P s.r.o. (v případě jejího úspěchu ve sporu) na vymození nákladů soudního řízení apod.“ Odvolací kárný senát zároveň poukázal na časovou souvislost sporů, v nichž žalobkyně zastupovala stěžovatele, a sporů, v nichž vystupovala na straně společnosti PEGISAN s.r.o., což svědčí o tom, že informace žalobkyně o majetkových poměrech stěžovatele nebylo možné považovat za neaktuální. Těmito úvahami odvolací kárný senát dle náhledu soudu zcela adekvátně a dostatečně reagoval na námitky, jimiž žalobkyně zpochybňovala možnost znevýhodnění stěžovatele v rámci sporu se společností PEGISAN s.r.o. Soud tyto úvahy považuje za dostatečné pro přijetí závěru, že žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.

37. Na tomto závěru nic nemění další skutkové aspekty věci, na něž žalobkyně poukazovala, tj. že vystupovala ve sporu mezi stěžovatelem a společností PEGISAN s.r.o., na straně žalované, že stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebo že i společnost PEGISAN s.r.o., měla určité informace o poměrech stěžovatele z jejich předcházející obchodní spolupráce, případně že sám stěžovatel nespécifikoval informace, které měla žalobkyně využít k jeho újmě. Jakkoli lze mít do jisté míry pochopení s obranou žalobkyně (chtěla vyhovět klientovi, s nímž dlouhodobě spolupracovala, stěžovateli nechtěla vědomě uškodit a svůj postup zvažovala), tato obrana nemůže žalobkyni zprostit odpovědnosti za vytýkané protiprávní jednání.
38. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že ze strany žalované došlo k nesprávné aplikaci právních norem v důsledku jejich extenzivního výkladu. Jak bylo již uvedeno výše (a v tom lze žalobkyni přisvědčit), zákon o advokacii ani etický kodex výslovně nebrání zastupování klienta advokátem proti jinému jeho stávajícímu či bývalému klientovi. Takové zastupování je však advokát vždy povinen odmítnout za situace, kdy by se mohl dostat do střetu zájmů, tj. pokud by existovala možnost neoprávněného využití získaných informací v neprospěch jednoho z klientů advokáta. V posuzované věci však povaha řízení, v nichž žalobkyně klienty zastupovala, jakož i skutečnost, že v dílčím období došlo k časovému překryvu těchto řízení (tj. existovala zde i časová souvislost), vedla žalovanou (resp. kárné senáty obou stupňů) ke správnému závěru, že žalobkyně se v důsledku porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii dopustila kárného provinění.
39. Vzhledem k tomu, že soud aproboval naposled uvedený závěr, nelze považovat za pochybení, pokud žalovaná podřadila jednání žalobkyně i pod další ustanovení zákona o advokacii (§ 16 odst. 2, § 17), resp. stavovského předpisu (čl. 4 odst. 1 etického kodexu), jejichž charakter je obecnější. Současné porušení těchto ustanovení nebylo žalobkyni přičítáno k tíži, neboť samotné porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii bylo lze považovat za dostatečně závažné ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii; ostatní uvedená ustanovení zákona o advokacii, resp. etického kodexu, lze přitom pod ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii subsumovat. V návaznosti na toto zjištění pak bylo žalobkyni uloženo kárné opatření v podobě pokuty, jejíž výši nelze považovat za nepřiměřenou. Ostatně konkrétní námitky proti povaze a výši uloženého kárného opatření žalobkyně nevznesla.
40. Pokud žalobkyně namítala, že se odvolací kárný senát nevyjádřil k tomu, jakým způsobem měl být řešen konflikt s paušální obecnou smlouvou, která žalobkyni ukládala povinnost právního zastoupení, je pravdou, že na tuto námitku reagovala žalovaná až ve vyjádření

k žalobě. Tento dílčí nedostatek odůvodnění však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se nejednalo o námitku, která by mohla závěry přijaté odvolacím kárným senátem zvrátit. Napadené rozhodnutí představuje adekvátní reakci na stěžejní odvolací argumentaci žalobkyně a reflektuje její smysl. Soud v této souvislosti uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1).

41. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalované, která byla ve věci úspěšná, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r
předseda senátu